

Úrskurður
úrskurðarnefndar fjarskipta- og póstmála
í máli nr. 8/2016

Kæra Alþýðusambands Íslands á ákvörðun PFS nr. 18/2016
frá 17. nóvember 2016.

I. Hin kærða ákvörðun og kröfur málsaðila

Með kæru, dags. 23. nóvember 2016, hefur Alþýðusamband Íslands (kærandi/ASÍ) kært ákvörðun Póst- og fjarskiptastofnunar (PFS), nr. 18/2016, frá 17. nóvember 2016, um framkvæmd útburðar Íslandspósts ohf. (ÍSP) á póstsendingum vegna atkvæðagreiðslu um kjarasamning ASÍ og SA.

Kærandi krefst þess að hin kærða ákvörðun verði felld úr gildi. Kærandi krefst þess að fá endurgreiddan kostnað vegna þeirra 3.210 póstsendinga sem ÍSP hafi ekki gert tilraun til að bera út og einnig skaðabóta vegna tjóns kæranda af því að bréfin hafi ekki verið borin út. Þá krefst kærandi þess einnig að ÍSP verði gert óheimilt að starfrækja póstfangagrunn sinn eða opni fyrir aðgang að honum.

PFS og ÍSP krefjast þess að hin kærða ákvörðun verði staðfest. ÍSP hafnar bótaskyldu og endurgreiðslu til kæranda.

II. Helstu málsatvik

Samhengisins vegna verður að greina í stuttu máli frá forsögu málsins. Aðdraganda málsins má rekja til þess að kærandi afhenti ÍSP, hinn 12. febrúar 2016, samtals 74.721 póstsendingar sem ætlað var til dreifingar til félagsmanna aðildarsamtaka kæranda. Efni póstsendinganna var lykilorð, sem félagsmenn þurftu að nota við rafræna atkvæðagreiðslu í tengslum við þá nýgerða kjarasamninga. Heimilisföng félagsmanna voru prentuð samkvæmt lögheimilisskráningu þeirra og var byggt á upplýsingum úr Þjóðskrá Íslands. Eftir að dreifing hófst endursendi ÍSP til kæranda 3.210 póstsendingar með þeim skýringum að um væri að ræða svokallaðar óskilasendingar. Endursend bréf voru merkt með ástæðum endursendingar og notaðist ÍSP við upplýsingar úr póstfangagrunni sínum við dreifingu bréfanna. Aðila greindi á um hvort ÍSP hefði verið heimilt að endursenda þessar sendingar í stað þess að dreifa þeim samkvæmt áritun á bréfunum sem byggðu á skráðu lögheimili viðtakenda.

Mál þetta snýst um kvörtun kæranda til PFS yfir synjun ÍSP á útburði pósts á skráð lögheimili viðtakanda á grundvelli skráningar í póstfangagrunn Íslandspósts. Kærandi gerði kröfu um að kostnaður vegna þeirra 3.210 póstsendinga sem ekki voru bornar út

yrði endurgreiddur og greiddar væru skaðabætur. Kærandi krafðist þess einnig að ÍSP yrði bannað að halda pósthafangrunn eða gert skylt að opna hann og nota við póstdreifingu.

Það var niðurstaða hinnar kærðu ákvörðunar að framkvæmd ÍSP við útburð atkvæðakjörseðla kæranda hefði verið í samræmi við 4. mgr. 31. gr., sbr. 1. mgr. 32. gr. laga um pósthjónustu, nr. 19/2002. Auk þess var það niðurstaða ákvörðunarinnar að verða ekki við kröfu kæranda um að banna eða opna aðgang að pósthafangrunni ÍSP. Þá var kröfu kæranda um endurgreiðslu og/eða skaðabætur samkvæmt lögum um pósthjónustu, nr. 19/2002, einnig hafnað.

III. Helstu sjónarmið aðila

1.

Kærandi krefst þess að hin kærða ákvörðun verði felld úr gildi. Kærandi krefst þess einnig að fá endurgreiddan kostnað vegna þeirra 3.210 póstsendinga sem ÍSP hafi ekki gert tilraun til að bera út og einnig skaðabóta vegna tjóns af því að bréfin hafi ekki verið borin út. Þá krefst kærandi þess einnig að ÍSP verði gert óheimilt að starfrækja pósthafangrunn sinn eða opni fyrir aðgang að honum.

Kærandi vekur athygli úrskurðarnefndar á framsetningu ákvörðunarorða PFS í hinni kærðu ákvörðun. Kærandi bendir á að hann sé notandi í skilningi laga um Póst- og fjarskiptastofnun, nr. 69/2003 og samkvæmt 5. mgr. 13. gr. laganna sé ekki heimilt að gera notendum fjarskipta- og pósthjónustu að greiða gjald vegna málskots til úrskurðarnefndar og málsmeðferðar fyrir nefndinni. Kærandi telur að framsetning PFS um að tilgreina sérstaklega að kæranda kunni að vera gert að greiða málskostnað vegna málsins og málskotsgjald vegna kæru að fjárhæð kr. 150.000 í málskotsgjald sé verið að fæla notendur frá því að kæra ákvarðanir stofnunarinnar sem þeim samkvæmt lögum er heimilt að gera án þess að greiða málskotsgjald eða málskostnað.

Kærandi bendir á að í hinni kærðu ákvörðun hafi PFS fallist á það sjónarmið kæranda að löglíkur séu fyrir því að einstaklingur teljist til heimilis á skráðu lögheimili. Kærandi telur að um grundvallarsjónarmið sé að ræða og vísar til 1. og 2. mgr. 1. gr. laga um lögheimili, nr. 21/1990. Þá vísar kærandi einnig til 1. mgr. 10. gr. laganna um að tilkynningar aðsetursskipta skuli fara eftir 2. mgr. 9. gr. laga um tilkynningar aðsetursskipta, nr. 73/1952, en með vísan til lagaákvæðisins sé hverjum og einum húseiganda eða umráðamanni húsnæðis skylt að tilkynna með formlegum hætti aðsetursskipti þeirra sem í húsnæði hans hafa skráð lögheimili.

Kærandi vísar þá til þess er fram kemur í hinni kærðu ákvörðun, um að það sé þekkt staðreynd að lögheimilisskráning sé ekki endilega besta heimildin um raunverulegan íverustað einstaklinga, sbr. t.d. sá fjöldi póstsendinga sem alls ekki hafi náðst að koma til skila miðað við þær upplýsingar sem liggi fyrir í málinu. Kærandi telur að framangreindar forsendur eigi hvorki stoð í lögum eða gögnum málsins og feli í sér innihaldslausar og

órökstuddar fullyrðingar. Kærandi telur að ÍSP hafi þegar við móttöku bréfanna ákveðið að reyna ekki á útburð á allt að 3.210 þeirra. Kærandi telur slíkt hafa verið gert með upplýsingum úr sérstökum og lokuðum gagnagrunni sem ÍSP reki án heimildar en selji aðgang að. Kærandi telur að í þeim grunni sé safn óstaðfesta upplýsinga um að heimili skráðra viðtakenda sé ekki á skráðu lögheimili þeirra. Kærandi telur rökstuðning PFS, í hinni kærðu ákvörðun rangan, er varðar það að pósthagagrunnurinn sé rekinn í þeim tilgangi að auka gæði þjónustu ÍSP.

Þá bendir kærandi á rétt sendanda póstsendingar til þess að póstur sé borinn á opinber og skráð heimili viðtakanda. Einnig bendir kærandi á rétt hins almenna borgara til þess að póstur sé borinn á það heimilisfang sem hann sjálfur hefur tilkynnt sem lögheimili sitt og húsráðandi hefur veitt samþykki sitt fyrir, með tilkynningu til þar til bærra yfirvalda. Kærandi telur það einnig rétt hins almenna borgara að póstur sé borinn á það heimilisfang sem hann sjálfur hefur tilkynnt sem lögheimili sitt og það sé einungis hans að óska eftir öðru við pósthjónustuaðila.

Þá bendir kærandi á að það kunni að vera að lögheimili manns sé ekki íverustaður hans um lengri eða skemmri tíma og orsaker þess kunni að vera ýmsar. Slíkt geti t.d. átt við um námsmenn með óvísan íverustað fjarri heimili en einnig um launafólk, innlent sem erlent, sem vegna vinnu sinnar dvelji langdvölum fjarri mannabyggðum eða á hafi úti. Telur kærandi að í mörgum slíkum tilvikum sé lögheimili aðila þá skráð tímabundið t.d. á heimilisfangi atvinnurekanda eða í aðstöðu á hans vegum og þá með samþykki hans. Þannig reyni fólk að tryggja að póstsendingar berist sér.

Kærandi telur pósthagagrunn ÍSP vera án samþykkis þeirra sem í hann eru skráðir og byggja á óstaðfestum upplýsingum sem aflað sé af starfsmönnum ÍSP. Kærandi telur að pósthagagrunnur ÍSP hafi orði til þess að ekki var gerð tilraun til þess að koma allt að 3.210 póstsendingum kæranda til skila á óumdeild og óbreytt lögheimili viðtakenda. Kærandi telur að með þessu hafi ÍSP dregið úr gæðum þjónustu sinnar við kæranda en innheimt fullt gjald fyrir.

2.

Úrskurðarnefnd móttók greinargerð PFS vegna málsins hinn 10. janúar 2017. PFS krefst þess að hin kærða ákvörðun verði staðfest.

PFS mótmælir því sem fram kemur í kæru er varðar ástæður þess að getið er um kærumálgjald í ákvörðunarorðum stofnunarinnar. PFS tekur fram að það sé venjubundin framkvæmd innan íslenskrar stjórnarsýslu að vekja athygli á mögulegum gjöldum í tengslum við kærur á stjórnarsýslumáli, sbr. og 2. tölul. 2. mgr. 20. gr. stjórnarsýslulaga, nr. 37/1993. PFS bendir á að ÍSP sé aðili að stjórnarsýslumálinu og hefði sem slíkur þurft að greiða umrætt kærumálgjald sem fyrirtæki með rekstrarleyfi á sviði pósthjónustu. Tilgangur þess að vakin hafi verið athygli á þessu sé því á engan hátt sá að fæla aðila máls eða notendur frá því að kæra ákvarðanir PFS, enda komi það skýrt fram í 5. mgr. 13. gr.

laga um Póst- og fjarskiptastofnun, nr. 69/2003, sem vísað var til í ákvörðunarorðum hinnar kærðu ákvörðunar, að notendur greiði ekki málskotsgjald. Þá tekur PFS einnig fram að ef úrskurðarnefnd fjarskipta- og póstmála telji umfjöllun um kærúmálgjald í ákvörðunarorðum stofnunarinnar eiga að vera skýrari, þá muni PFS að sjálfsögðu taka slíkt til skoðunar. Hins vegar telur PFS að slíkt skuli gert utan þessa tiltekna stjórnarsýslumáls.

PFS telur engan ágreining um að ákveðnar löglíkur séu fyrir því að einstaklingur sé til heimilis þar sem hann hefur skráð lögheimili og að meginreglan sé sú að borið sé út á skráð lögheimili. PFS bendir á að í langflestum tilvikum beri ÍSP út bréf í samræmi við það sem fram kemur á umslagi. Þá telur PFS mega fullyrða að ekki eigi sér stað nein athugun á því fyrirfram hvort að viðkomandi búi raunverulega á því heimilisfangi sem skráð er á bréfið, t.d. með því að bera saman við lögheimilisskráningu viðkomandi, enda væri slíkt ógjörningur. Hins vegar bendir PFS á að ÍSP kunni að hafa fengið upplýsingar um að viðkomandi búi ekki lengur á viðkomandi heimili, t.d. í gegnum kvartanir, í gegnum þjónustuver eða flutningstilkynningar viðkomandi aðila. Í slíkum tilvikum telji kærandi að bréfið skuli afhent án tillits til þess hvort viðkomandi búi raunverulega á viðkomandi heimilisfangi. PFS telji á hinn bóginn að ÍSP skuli tryggja eftir bestu getu að póstsending komist til skila til hins raunverulega viðtakanda.

PFS bendir á að í 4. mgr. 16. gr. laga um pósthjónustu, nr. 19/2002, sbr. 14. gr. reglugerðar um alþjónustu og framkvæmd pósthjónustu, nr. 364/2003, sé talið upp hvernig póstsendingu sé réttilega komið til skila. Það sé gert með því að afhenda þeim aðila sem hún er stíluð á eða hefur umboð til viðtöku hennar, í bréfastassa eða pósthólf viðtakanda eða þangað sem utanáskrift segir að öðru leyti til um. Framangreindu til fyllingar vísar PFS til 1. mgr. 32. gr. laga um pósthjónustu en þar sé fjallað um óskilasendingar. Af framangreindu megi vera ljóst að lög um pósthjónustu, nr. 19/2002, einskorði afhendingu póstsendinga ekki við eina tiltekna „aðferð“. PFS bendir á að áherslan sé á að póstsendingin komist til skila til þess aðila sem sannanlega á að fá hana, sbr. orðalagið allar eðlilegar ráðstafanir til að koma póstsendingum til skila til skráðra viðtakenda.

PFS telur að framangreind ákvæði styðji ekki sjónarmið kæranda um að við útburð póstsendinga skuli einskorða afhendingu við skráð lögheimili. Jafnvel þótt fyrir liggi upplýsingar um að viðkomandi sé ekki lengur til heimilis á viðkomandi heimilisfangi. Þá telur PFS jafnframt að því megi halda fram að pósthjónustan í landinu myndi versna ef sjónarmið kæranda yrðu ofan á í málinu. Þá yrði ÍSP væntanlega skylt að afhenda póstsendingar samkvæmt áritun, t.d. án tillits til hugsanlegrar vitneskju um flutning viðkomandi. PFS bendir á að erfitt sé að sjá hvernig það geti þjónað hagsmunum kæranda t.d. þegar um atkvæðagreiðslur er að ræða, að póstur sé borinn út í hús þar sem fyrir liggur vitneskja um að viðkomandi aðili sé ekki lengur búsettur þar. Þá telur PFS upp dæmi um það hvernig slík vitneskja komist til vitundar ÍSP. Það sé m.a. þegar viðkomandi heimilisfang er eyðibýli, heimilisfang er óþekkt, ábúendur vilji ekki fá bréfin til sín eða

óþekkt er hvar viðkomandi býr, viðkomandi er fluttur eða farinn eða áframsending pósts er útrunnin.

PFS bendir á að gagnagrunni ÍSP sé m.a. ætlað að halda utan um framangreindar upplýsingar sem og aðrar sem tengjast því hvar landsmenn búi raunverulega og tilvist hans sé til þess fallin að auka gæði þjónustu ÍSP með því að auka líkur á að almennar póstsendingar komist til skila til þeirra sem hana eigi að fá. Þá bendir PFS á að ÍSP reki sérstaka óskilabréfageild, sbr. 32. gr. laga um pósthjónustu, í tengslum við skyldu þeirra til að koma póstsendingum til skila til rétts viðtakanda.

Þá tekur PFS fram að ef sjónarmið kæranda verði ofan á þá telur PFS að það muni leiða til afturfarar í þjónustu ÍSP, enda myndi skylda til afhendingar þá einskorðast við hið skráða lögheimili. Í þeim tilvikum yrði ÍSP að reiða sig á það heimilisfang sem sendandi hefur skráð á bréfið í stað þess að koma bréfum til skila til rétts viðtakanda líkt og gert sé í dag. PFS bendir á að áherslan á að koma bréfum til skila til rétts viðtakanda hafi m.a. leitt til þess að ÍSP og öll fyrirtæki í sambærilegri stöðu í Evrópu hafi komið sér upp pósthjónuagrunni, enda hafi það sýnt sig að lögheimilisskráning sé ekki 100% áreiðanleg þegar kemur að því að halda utan um hvar fólk býr raunverulega.

Að lokum áréttar PFS afstöðu sína er fram kemur í hinni kærðu ákvörðun, um að gagnagrunnur með pósthjónu feli í sér vinnslu persónuupplýsinga sem samkvæmt lögum um persónuvernd og meðferð persónuupplýsinga, nr. 77/2000, sé undir eftirliti Persónuverndar og eigi því ekki undir PFS.

PFS vísar til 4. gr. laga um pósthjónustu, nr. 19/2002, varðandi skilgreiningu á því hvenær hin eiginlega pósthjónu hefjist. PFS telur að samkvæmt ákvæðinu hefjist pósthjónu þegar við móttöku pósthjónu og um leið falli greiðsluskylda á sendanda. PFS telur löggin ekki gera ráð fyrir því að sendendur geti fengið endurgreitt jafnvel þótt pósthjónu komist ekki til skila til þess viðtakanda sem skráður sé á bréfið. Í tilviki kæranda verði því ekki greint á milli þessara þátta þegar metið sé hvort endurgreiðsla hafi stofnast.

PFS tekur fram að þar sem framkvæmd ÍSP á útburði bréfa kæranda hafi verið í samræmi við þau lög og reglur sem gilda um endursendingu pósthjónu eigi kærandi ekki rétt til skaðabóta.

3.

ÍSP var gefinn kostur á að senda til úrskurðarnefndar athugasemdir við kærana. Kom fram í athugasemdum ÍSP, dags. 18. janúar 2017, að afstaða ÍSP væri sú að meðhöndlun umræddra pósthjónu hefði í öllum tilvikum verið í samræmi við viðskiptaskilmála félagsins og gildandi útburðarreglur, settum með heimild í 1. mgr. 31. gr. laga um pósthjónu, nr. 19/2002, svo og önnur ákvæði laganna og reglugerð um alþjónu og framkvæmd pósthjónu, nr. 364/2003.

Þá bendir ÍSP á að PFS hafi ekki gert athugasemdir við fyrirkomulagið í framkvæmd. ÍSP vísar til þess að PFS hafi staðfest það, í ákvörðun nr. 1/2012, að bréfarifur og bréfabassar viðtakenda samrýmist ekki ákvæðum byggingarreglugerðar þegar viðtakendur póstsendinga merkja ekki heimili sitt með fullu nafni heimilismanna. Í slíkum tilvikum sé ÍSP því heimilt að endursenda póstsendingar til sendanda, sbr. 4. mgr. 31. gr. laga um póstpjónustu. Þá vísar ÍSP einnig til 32. gr. laganna um endursendingu óskilasendinga til sendanda vegna rangs eða ónógs heimilisfangs eða viðtakandi flust búferlum til annars lands.

ÍSP kveður umrædd bréf hafa verið endursend kæranda þar sem viðtakandi var í þeim tilvikum ýmist ekki merktur á póstkassa á því heimilisfangi sem utanáskrift bréfs sagði til um eða fyrir lá, svo sem á grundvelli tilkynningar frá viðtakanda sjálfum eða núverandi íbúum, að viðtakandi væri ekki lengur búsettur á því heimilisfangi, slíkt sé í samræmi við 14. og 18. gr. reglugerðar um alþjónustu og framkvæmd póstpjónustu og fyrrgreind ákvæði laga um póstpjónustu.

ÍSP metur af lögum um póstpjónustu, lögskýringargögnum með þeim og reglugerðarákvæðum settum á grundvelli þeirra, að krafa sé ekki gerð til póstrekkanda að afhenda póstsendingu á skráð lögheimili viðtakanda samkvæmt Þjóðskrá Íslands, þegar póstrekkandi hefur upplýsingar um að viðtakandi sé sannanlega ekki búsettur á skráðu lögheimili sínu eða viðkomandi ekki merktur á bréfarifu eða bréfabassa. Þvert á móti telur ÍSP ljóst með vísan til framangreindra laga- og reglugerðarákvæða að markmiðið sé að tryggja, eftir fremsta megni, að póstsending komist í hendur réttis viðtakanda, en ekki að hún sé afhent á þeim stað sem utanáskrift segi til um, þegar ljóst sé að réttur viðtakandi fyrirfinnist ekki þar. ÍSP telur ákvæði laga um póstpjónustu og reglugerðar um alþjónustu og framkvæmd póstpjónustu, ganga framár ákvæðum laga um þjóðskrá og almannaskráningu, nr. 54/1962, sem kærandi vísar til máli sínu til stuðnings. Þá telur ÍSP að póstrekkanda beri að endursenda póstsendingar til sendanda með útskýringum, líkt og gert var í tilviki kæranda, þrátt fyrir að viðtakandi sé með skráð lögheimili þar, ef viðtakandi er sannanlega ekki búsettur á þeim stað sem utanáskrift sendingar segir til um eða viðkomandi er ekki merktur á bréfarifu eða bréfabassa.

Þá bendir ÍSP á varðandi athugasemdir kæranda um póstfangagrunn ÍSP að hann hafi verið rekinn með vitneskju Persónuverndar og stofnunin hafi ekki gert athugasemdir við rekstur hans.

Með vísan til framangreinds þá telur ÍSP að umræddar endursendingar póstsendinga til kæranda hafi verið í samræmi við lög og reglur og hafnar því að ÍSP beri að endurgreiða kæranda sendingarkostnað vegna umræddra bréfa og hafnar skaðabótaábyrgð ÍSP á meintu tjóni kæranda vegna bréfanna.

IV. Niðurstöður

1.

Í máli þessu er deilt um hvort ákvörðun PFS nr. 18/2016, um framkvæmd útburðar ÍSP á póstsendingum vegna atkvæðagreiðslu um kjarasamning ASÍ og SA, hafi verið í samræmi við 4. mgr. 31. gr. sbr. 1. mgr. 32. gr. laga um póstpjónustu, nr. 19/2002.

Kærandi bendir á að framsetning ákvörðunarorða hinnar kærðu ákvörðunar sé til þess fallin að fæla notendur frá því að kæra ákvarðanir PFS. Þar komi fram að kæranda kunni að vera gert að greiða málskostnað vegna kæru og að greiða þurfi kr. 150.000 í málskotsgjald. Kærandi vísar til 5. mgr. 13. gr. laga um Póst- og fjarskiptastofnun, nr. 69/2003, um að kærandi teljist notandi í skilningi ákvæðisins og þurfi því ekki að greiða málskostnað né málskotsgjald.

Kærandi byggir málatilbúnað sinn um ógildingu hinnar kærðu ákvörðunar á því grundvallarsjónarmiði að löglíkur séu fyrir því að einstaklingur teljist til heimilis á skráðu lögheimili og vísar því til stuðnings til 1. og 2. mgr. 1. gr. laga um lögheimili, nr. 21/1990. Kærandi byggir einnig á því að tilkynningar um aðsetursskipti þeirra sem hafa skráð lögheimili sitt í húsnæði skuli tilkynnt formlega af húseiganda eða umráðamönnum húsnæðis. Þá hafnar kærandi því að lögheimilisskráning sé ekki endilega besta heimildin um raunverulegan íverustað einstaklinga.

Kærandi byggir einnig á því að ÍSP hafi þegar við móttöku bréfanna ákveðið að reyna ekki á útburð á allt að 3.210 þeirra. Kærandi telur að ÍSP hafi notað upplýsingar úr póstfangagrunni sínum sem hafi að geyma safn óstaðfesta upplýsinga um að heimili skráðra viðtakenda sé ekki á skráðu lögheimili þeirra og ÍSP hafi þá ekki reynt útburð á bréfum á slík heimili. Kærandi byggir á því að það sé réttur sendanda póstsendinga að póstur sé borinn út á opinber og skráð heimili viðtakenda og auk þess réttur hins almenna borgara að póstur til hans sé borinn út á það heimilisfang sem hann sjálfur hefur tilkynnt sem lögheimili sitt.

Kærandi telur að póstfangagrunnur ÍSP sé rekinn án samþykkis þeirra sem í hann eru skráðir og byggir á óstaðfestum upplýsingum sem aflað sé af starfsmönnum ÍSP. Kærandi telur upplýsingar úr póstfangagrunni hafa orðið til þess að ekki var gerð tilraun til að koma 3.210 póstsendingum til viðtakenda.

PFS mótmælir þeim skilningi kæranda að upplýsingar um kærumálgjald sé til þess að fæla notendur frá því að kæra ákvarðanir stofnunarinnar. PFS bendir á að það sé í samræmi við venjubundna framkvæmd í íslenskri stjórnslu að vekja athygli á mögulegum gjöldum í tengslum við kærur í stjórnslumáli, sbr. 2. tölul. 2. mgr. 20. gr. stjórnslulaga, nr. 37/1993. PFS bendir einnig á að ÍSP er aðili að stjórnslumálinu og hefði sem slíkur þurft að greiða umrætt kærumálgjald sem fyrirtæki með rekstrarleyfi á sviði póstpjónustu ef ÍSP hefði ákveðið að kæra ákvörðunina.

PFS tekur undir rök kæranda um að löglíkur séu fyrir því að einstaklingur sé til heimilis þar sem hann hefur skráð lögheimili og að meginstefnu til sé póstur borinn út til hans á skráð lögheimili. Hins vegar kunni svo að vera að ÍSP hafi borist upplýsingar um að viðkomandi búi ekki lengur á skráðu lögheimili og í slíkum tilvikum telur PFS að ÍSP skuli eftir bestu getu tryggja að póstsending komist til skila til hins raunverulega viðtakanda en ekki afhenda hana á lögheimili án tillits til þess hvort viðkomandi búi raunverulega þar.

Þá vísar PFS til 4. mgr. 16. gr. laga um pósthjónustu, sbr. 14. gr. reglugerðar um alþjónustu og framkvæmd pósthjónustu og byggir á því að lögin einskorði afhendingu póstsendinga ekki við eina tiltekna „aðferð“ og áherslan sé á að póstsending komist til skila til rétts viðtakanda, sbr. 1. mgr. 32. gr. laga, nr. 19/2002. PFS telur framangreint ekki styðja þau sjónarmið kæranda að við útburð póstsendinga skuli einskorða afhendingu við skráð lögheimili. PFS taldi það ekki þjóna hagsmunum kæranda að póstur sé borinn út í hús þar sem fyrir liggi vitneskja um að viðtakandi sé ekki lengur búsettur þar.

PFS byggir á 4. gr. laga um pósthjónustu, nr. 19/2002, um það hvenær eiginleg pósthjónusta hefist. PFS telur með vísan til ákvæðisins að pósthjónusta hafi hafist við móttöku póstsendingar og þá um leið hafi greiðsluskylda fallið á kæranda. Þá geri lögin ekki ráð fyrir því að sendendur geti fengið endurgreitt jafnvel þótt pósthjónusta komist ekki til skila. Með vísan til þessa og niðurstöðu PFS, um að framkvæmd ÍSP hafi verið í samræmi við lög og reglur sem gildi um endursendingu póstsendinga, eigi kærandi ekki rétt á endurgreiðslu né skaðabótum í málinu.

PFS telur að pósthjónustunni ÍSP sé undir eftirliti Persónuverndar þar sem um er að ræða vinnslu persónuupplýsinga samkvæmt lögum um persónuvernd og meðferð persónuupplýsinga, nr. 77/2000. Kvörtun kæranda þar að lútandi eigi því ekki undir valdsvið PFS.

ÍSP byggir á því að meðhöndlun póstsendinga kæranda hafi í öllum tilvikum verið í samræmi við viðskiptaskilmála félagsins og gildandi útburðarreglur, settum með heimild í 1. mgr. 31. gr. laga um pósthjónustu svo og önnur ákvæði laganna og reglugerð um alþjónustu og framkvæmd pósthjónustu, nr. 364/2003.

Þá byggir ÍSP einnig á því að PFS hafi ekki gert athugasemdir við framkvæmdina að því er varðar notkun upplýsinga úr pósthjónustunni við útburð póstsendinga. ÍSP byggir á því að PFS hafi staðfest það, í ákvörðun nr. 1/2012, að bréfarifur og bréfabassar viðtakanda samrýmist ekki ákvæðum byggingarreglugerðar þegar þeir merkja ekki heimili sitt með fullu nafni heimilismanna. ÍSP sé í slíkum tilvikum heimilt að endursenda pósthjónusta til sendanda, sbr. 4. mgr. 31. gr. laga um pósthjónustu. ÍSP byggir einnig á 32. gr. laganna er varða endursendingu óskilasendinga til sendanda vegna rangs eða ónógs heimilisfangs eða viðtakanda sem flust hefur búferlum.

ÍSP bendir á að bréf kæranda hafi verið endursend til hans þar sem viðtakandi hafi ýmist ekki verið merktur á póstkassa á því heimilisfangi sem utanáskrift bréfs sagði til um eða fyrir lá, svo sem á grundvelli tilkynningar frá viðtakanda sjálfum eða núverandi íbúum, að viðtakandi væri ekki lengur búsettur á því heimilisfangi, sbr. 14. og 18. gr. reglugerðar, nr. 364/2003 og fyrrgreind lagaákvæði.

ÍSP telur að markmið laga og reglna um póstpjónustu sé að tryggja, eftir fremsta megni, að póstsending komist í hendur réttis viðtakanda, en ekki að hún sé afhent á þeim stað sem utanáskrift segi til um, þegar upplýsingar liggi fyrir um að viðtakanda sé ekki að finna þar. ÍSP vísar til laga um póstpjónustu og reglugerðar um alþjónustu og framkvæmd póstpjónustu og byggir á því að þau gangi framur ákvæðum laga um lögheimili, nr. 21/1990, lögum um þjóðskrá og almannaskráningu, nr. 54/1962 og lögum um tilkynningar aðsetursskipta, nr. 73/1952. ÍSP hafnar því að þeim beri að endurgreiða kæranda sendingarkostnað vegna umræddra bréfa, auk þess að hafna skaðabótaábyrgð vegna meints tjóns kæranda.

Varðandi rekstur póstfangagrunns byggir ÍSP á því að grunnurinn sé rekinn með vitneskju Persónuverndar sem hafi ekki gert athugasemdir við rekstur hans.

2.

Hin kærða ákvörðun kveður á um framkvæmd ÍSP við útburð atkvæðakjörseðla kæranda og kröfu kæranda um endurgreiðslu og skaðabætur í tengslum við útburð bréfanna er hafnað. Þar að auki felur hin kærða ákvörðun í sér afstöðu PFS til kvörtunar kæranda er varðar lögmati póstfangagrunns ÍSP. Verður að líta til þeirra laga sem gilda um framkvæmd útburðar póstsendinga og vinnslu persónuupplýsinga.

2.1. Kærleiðbeiningar

Að því er varðar kærleiðbeiningar sem er að finna í ákvörðunarorðum hinnar kærðu ákvörðunar, þá kemur fram í 2. tölul. 2. mgr. 20. gr. stjórnáskriflaga, nr. 37/1993, að í þeim tilvikum sem ákvörðun er birt skriflega án þess að henni fylgi rökstuðningur, skuli stjórnvald veita leiðbeiningar um kærheimild, sé hún fyrir hendi, kærufresti og kærugjöld, svo og hvert beina skuli kærur þegar ákvörðun er tilkynnt skriflega. Í 7. gr. sömu laga er kveðið á um leiðbeiningaskyldu stjórnvalda og segir að stjórnvald skuli veita þeim sem til þess leita nauðsynlega aðstoð og leiðbeiningar varðandi þau mál sem snerta starfssvið þess.

Í 5. mgr. 13. gr. laga um Póst- og fjarskiptastofnun, nr. 69/2003, segir að taka skuli gjald vegna málskots fjarskiptafyrirtækja og póstrekenda til úrskurðarnefndar og málsmeðferðar fyrir nefndinni. Gjaldið skuli taka mið af kostnaði vegna þóknunar nefndarmanna, reksturs málsins fyrir nefndinni, starfsaðstöðu, sérfræðiaðstoðar og gagnaöflunar. Tapist mál í grundvallaratriðum skuli sá málsaðili sem tapar að jafnaði greiða málskostnað. Nefndin kveði á um fjárhæð og skiptingu gjalds í úrskurðarorðum

sínum. Ekki sé heimilt að gera notendum fjarskipta- og pósthjónustu eða Póst- og fjarskiptastofnun að greiða gjald samkvæmt ákvæðinu.

2.2. Afhending bréfasendinga

Að því er varðar útburð ÍSP á bréfum kæranda þá kemur fram í 1. mgr. 31. gr. laga um pósthjónustu, nr. 19/2002, að pósthrekendum sé heimilt að setja í skilmála ákvæði um frágang póstsendinga sem þeir taka á móti.

Í 1.1.11. gr. viðskiptaskilmála ÍSP, segir að ef viðtakandi finnst ekki samkvæmt utanáskrift bréfsins og tilraunir til að finna nýtt aðsetur viðtakanda reynast árangurslausar sé bréfið endursent til sendanda nema ef greitt hefur verið fyrir áframsendingu á nýtt pósthfang.

Þá kemur fram í 4. mgr. 31. gr. laga um pósthjónustu, að pósthsendingu skuli dreift til eða afhent þeim aðila sem hún er stíluð á eða hefur umboð til viðtöku hennar, í bréfastassa eða pósthólf viðtakanda eða þangað sem utanáskrift segir að öðru leyti til um. Pósthrekendum sé heimilt að endursenda pósthsendingar ef bréfastarfarir og bréfastassar viðtakanda eru ekki í samræmi við ákvæði byggingarreglugerðar.

Samkvæmt 4. mgr. 6.13.1. gr. byggingarreglugerðar, nr. 112/2012, skal Mannvirkjastofnun gefa út leiðbeiningar um framkvæmd ákvæðisins um bréfastassa. Í leiðbeiningum Mannvirkjastofnunar frá 31. maí 2013 segir að við hverja bréfastarfarir og/eða á hverjum fastassa skuli vera tilgreint með stóru og skýru lettri fullt nafn húsráðanda og annarra sem hjá honum búa. Eigendur (íbúar) fjöleignarhúsa skuli sjá um, að fastassarnir séu rétt merktir á hverjum tíma og beri þeim einnig að útvega íbúaskrá fyrir viðkomandi hús.

Samkvæmt heimild í 4. mgr. 6. gr. laga um pósthjónustu, nr. 19/2002, hefur ráðherra sett reglugerð um alþjónustu og framkvæmd pósthjónustu, nr. 364/2003. Samkvæmt 14. gr. reglugerðarinnar skal pósthsendingu dreift til eða afhent þeim sem hún er stíluð á eða hefur umboð til móttöku hennar, í pósthólf viðkomandi eða þangað sem utanáskrift segir að öðru leyti til um. Í 4. mgr. 14. gr. reglugerðarinnar segir að almennar bréfastapósthsendingar teljist réttilega afhentar, þegar bréfastarferi hefur fengið þær í hendur viðtakanda sjálfum, eða einhverjum á heimili hans, starfsmanni í móttöku, ef viðtakandi er fyrirtæki, látið þær í gegnum bréfastarfarir á hurð viðtakanda eða í bréfastassa, ef viðtakandi er þar merktur.

Í 1. mgr. 32. gr. laga um pósthjónustu kemur fram að pósthrekendur skuli gera allar eðlilegar ráðstafanir til að koma pósthsendingum til skráðra viðtakenda. Pósthsendingum sem ekki takist að koma til skila vegna rangs eða ónógs heimilisfangs eða vegna þess að skráður viðtakandi hefur flust búferlum til annars lands skuli pósthrekandi endursenda til sendanda.

Þá skal litið til þess að í ákvörðun PFS nr. 1/2012, var það niðurstaða stofnunarinnar að endursendingar ÍSP á póstsendingum í þeim tilvikum sem merkingar á bréfarifum og bréfabösum eru ekki í samræmi við kröfur byggingarreglugerðar sé heimil, sbr. 4. mgr. 31. gr. laga um pósthjónustu, nr. 19/2002, sbr. og 3. mgr. 1. gr. reglugerðar nr. 133/2002 um breytingu á byggingarreglugerð nr. 441/1998, með síðari breytingum (nú 4. mgr. 6.13.1. gr. byggingarreglugerðar nr. 112/2012, sbr. leiðbeiningar Mannvirkjastofnunar við byggingarreglugerð, nr. 112/2012 frá 31. maí 2013).

2.3. Um endurgreiðslu og skaðabætur

Í 2. mgr. 37. gr. laga um pósthjónustu, nr. 19/2002, segir að PFS skuli sjá til þess að reglur skv. 1. mgr. (um meðferð kvartana frá notendum) gefi kost á skjótri og sanngjarnri lausn deilumála með endurgreiðslum og/eða skaðabótum þegar þær eiga rétt á sér.

Samkvæmt 39. gr. laga um pósthjónustu er póstrekingum ekki skylt að greiða skaðabætur fyrir almennar sendingar sem glatast, hvort sem þær glatast að öllu eða einhverju leyti.

2.4. Póstfangagrunnur ÍSP

Lög um persónuvernd og meðferð persónuupplýsinga, nr. 77/2000, gilda um sérhverja vinnslu persónuupplýsinga og gilda lögin einnig um handvirka vinnslu persónuupplýsinga sem eru eða eiga eftir að verða hluti af skrá, sbr. 1. mgr. 3. gr. laganna. Samkvæmt 2. mgr. 1. gr. laganna annast Persónuvernd eftirlit með framkvæmd þeirra.

3.

3.1. Kæruleiðbeiningar

Í ákvörðunarorðum hinnar kærðu ákvörðunar segir orðrétt:

„Ákvörðun þessi er kæránleg til úrskurðarnefndar fjarskipta- og póstmála, sbr. 13. gr. laga nr. 69/2003, um Póst- og fjarskiptastofnun. Kæran skal berast úrskurðarnefnd innan fjögurra vikna frá því viðkomandi var kunnugt um ákvörðun Póst- og fjarskiptastofnunar. Um kostnað vegna málskots fer samkvæmt 5. mgr. 13. gr. sömu laga, auk þess sem greiða ber sérstakt málskotsgjald að upphæð kr. 150.000, skv. 6. gr. reglugerðar nr. 36/2009 um úrskurðarnefnd fjarskipta- og póstmála.“

Með vísan til 7. gr. og 20. gr. stjórnisýslulaga, nr. 37/1993, er það skylda PFS að leiðbeina aðila máls um kærheimild, þegar hún er fyrir hendi, kærufresti og kærugjöld, svo og hvert beina skuli kæru.

Framsetning og orðalag kæruleiðbeininga hinnar kærðu ákvörðunar er að mati úrskurðarnefndarinnar með þeim hætti að skilja má þær sem svo, að þeim sem hyggjast kæra ákvörðunina til úrskurðarnefndarinnar verði ótvírætt gert að greiða sérstakt málskotsgjald, að fjárhæð kr. 150.000. Þá er þess ekki getið í leiðbeiningunum að í vissum tilvikum greiðist málskostnaður vegna kæru úr ríkissjóði, óháð því hvernig málinu lyktar hjá úrskurðarnefndinni. Telur úrskurðarnefnd að PFS beri að gæta að því að

kæruleiðbeiningar séu til samræmis við þau lög og reglur sem um kærur gilda hverju sinni, þannig að ekki verði um villst að í því tilvikum sem kærandi er notandi fjarskiptaþjónustu í skilningi fjarskiptalaga, beri ekki að greiða sérstakt málskostsgjald til nefndarinnar, auk þess sem málskostnaður vegna kærumála greiðist úr ríkissjóði. Beinir úrskurðarnefndin því til PFS að gæta að því framvegis að leiðbeiningar séu skýrar og taki mið af réttarstöðu þeirra málsaðila sem kunna að kæra ákvörðunina.

3.2. Afhending bréfasendinga

Kærandi óskaði eftir því við ÍSP að 74.721 bréfasending yrði borin út sem almennar bréfasendingar til viðtakenda þeirra og hafði kærandi skráð lögheimili viðtakenda sem ákvörðunarstað hverrar sendingar. Kærandi póstlagði þannig ekki sendingarnar sem ábyrgðarpóst og var því ekki um rekjanleg bréf að ræða. Óskaði kærandi því ekki eftir þjónustu ÍSP sem felur í sér að tryggt sé að viðtakandi móttaki bréfasendinguna, heldur fór útburður bréfanna fram með þeim hætti sem kveðið er á um dreifingu almennra bréfasendinga í lögum um pósthjónustu nr. 19/2002, reglugerð um alþjónustu og framkvæmd pósthjónustu, nr. 364/2003, og þeim viðskiptaskilmálum sem ÍSP hefur sett um dreifingu slíkra sendinga. Tekið skal fram að skv. 39. gr. laga um pósthjónustu, er póstrekkendum ekki skylt að greiða skaðabætur fyrir almennar sendingar sem glatast, hvort sem þær glatast að öllu eða einhverju leyti.

Líkt og rakið er að framan skal póstsendingu dreift til eða afhent þeim aðila sem hún er stíluð á eða hefur umboð til viðtöku hennar, í bréfabakka eða pósthólf viðtakanda eða þangað sem utanáskrift segir að öðru leyti til um, sbr. 4. mgr. 31. gr. laga um pósthjónustu, nr. 19/2002. Sama kemur fram í 1. mgr. 14. gr. reglugerðar um alþjónustu og framkvæmd pósthjónustu, nr. 364/2003. Þá er til þess að líta að samkvæmt 4. mgr. 14. gr. reglugerðarinnar telst almenn bréfabakka sending réttilega afhent, þegar bréfaberfi hefur fengið þær í hendur viðtakanda sjálfum, eða einhverjum á heimili hans, starfsmanni í móttöku, ef viðtakandi er fyrirtæki, látið þær í gegnum bréfarífu á hurð viðtakanda eða í bréfabakka, ef viðtakandi er þar merktur.

Póstrekandi hefur skyldu til þess samkvæmt lögum að gera allar eðlilegar ráðstafanir til að koma póstsendingum til skráðra viðtakenda, sbr. 1. mgr. 32. gr. laga um pósthjónustu. Lögum samkvæmt ber póstrekkanda jafnframt að endursenda sendingar til sendanda þeirra í vissum tilvikum. Nánar tiltekið ber póstrekkanda að endursenda póstsendingar sem ekki tekst að koma til skila vegna rangs eða ónógs heimilsfangs eða vegna þess að skráður viðtakandi hefur flust búferlum til annars lands, sbr. 1. mgr. 32. gr. laga um pósthjónustu. Þá er póstrekkanda jafnframt heimilt að endursenda sendingar ef bréfarífur og bréfabakkar viðtakanda eru ekki í samræmi við ákvæði byggingarreglugerðar. Vísast einnig til 1.1.11. gr. viðskiptaskilmála ÍSP sem settir eru með heimild í 1. mgr. 31. gr. laga um pósthjónustu, nr. 19/2002, í þessu sambandi. Er það þannig hluti af þjónustu þeirri sem ÍSP veitir að endursenda til sendanda bréfasendingar í framangreindum tilvikum. Með þeim hætti fær sendandi annars vegar upplýsingar um að viðkomandi sending hefur ekki komist til skila til viðtakanda og hins vegar fær hann tækifæri til þess að senda

bréfasendinguna að nýju á annað heimilisfang. Þá er litið til þess að PFS hefur staðfest með ákvörðun sinni nr. 1/2012, að póstrekanða er heimilt að endursenda póstsendingar í þeim tilvikum sem merkingar á bréfarifum og bréfabösum eru ekki í samræmi við kröfur byggingarreglugerðar.

Útburður ÍSP fór fram með þeim hætti að bréfasendingum kæranda var dreift á þann ákvörðunarstað sem skráður var á hvert bréf og bréfið afhent á þeim stað, ef viðkomandi var þar merktur á bréfarifu á hurð viðtakanda eða í bréfabakassa. Af gögnum málsins og málatilbúnaði aðila, má ráða að í vissum tilvikum hafi ÍSP haft upplýsingar um að viðtakandi væri ekki búsettur á viðkomandi ákvörðunarstað og var bréfasending af þeirri ástæðu ekki afhent á því heimilisfangi.

Virðist af málatilbúnaði kæranda sem hann telji að ÍSP hafi borið skylda til þess að afhenda bréfasendingarnar á viðkomandi ákvörðunarstað sem skráður var á hvert bréf, án tillits til þess hvort réttur viðtakandi væri merktur á viðkomandi heimilisfang og án tillits til þess hvort fyrir lægi að skráður viðtakandi hefði ekki búsetu á því heimilisfangi.

Með vísan til framangreinds telur úrskurðarnefnd að ekki liggi annað fyrir í málinu en að ÍSP hafi með fullnægjandi hætti gert tilraun til þess að bera út bréfasendingar kæranda með þeim hætti sem kveðið er á um í lögum, þó vissulega sé ljóst að um var að ræða tiltölulega hátt hlutfall endursendinga. Hátt hlutfall endursendinga leiðir hins vegar ekki eitt og sér til þess að ÍSP verði talinn hafa vanrækt skyldur sínar gagnvart kæranda. Í því sambandi skal tekið fram að hefði ÍSP afhent bréfasendingar kæranda á því heimilisfangi sem ritað er á sendinguna, þrátt fyrir að ÍSP hefði vitneskju um að viðtakandi hefði þar ekki búsetu, dvalarstað eða hefði óskað eftir því að fá póst sendan á það heimilisfang, væri sú framkvæmd í andstöðu við 1. mgr. 32. gr. laga um póstpjónustu, þar sem póstrekanða ber að gera allar eðlilegar ráðstafanir til þess að koma póstsendingu til skráðra viðtakanda. Þá liggur fyrir að ÍSP er heimilt að endursenda bréfasendingar í því tilviki sem fullt nafn viðtakanda er ekki að finna á því heimilisfangi sem bréfasending segir til um, sbr. 2. másl. 4. mgr. 31. gr. laga um póstpjónustu og leiðbeiningar Mannvirkjastofnunar, settum skv. 4. mgr. 6.13.1 gr. byggingarreglugerðar, nr. 112/2012. Einnig er litið til þess að póstsending telst ekki réttilega afhent viðtakanda, ef hún er látin í gegnum bréfarifu á hurð viðtakanda eða í bréfabakassa, ef viðtakandi er þar ekki merktur, sbr. 4. mgr. 14. gr. reglugerðar um alþjónustu og framkvæmd póstpjónustu, nr. 364/2003.

Í framangreindu sambandi telur úrskurðarnefnd rétt að taka fram að það er á ábyrgð hvers og eins að skráning lögheimilis sé á þeim stað sem viðkomandi er búsettur, enda hefur lögheimilisskráning ýmis réttaráhrif lögum samkvæmt. Þá er það jafnframt á ábyrgð hvers og eins að gæta að því að merkja nafn sitt á þeim stað sem hann býr á skýran og skilmerkilegan hátt, sbr. 4. mgr. 6.13.1. gr. byggingarreglugerðar, nr. 112/2012. Að mati úrskurðarnefndar verður ÍSP því ekki um það kennt ef lögheimilisskráning er ekki til samræmis við búsetu fólks eða um vanrækslu fólks um að merkja bréfarifur eða bréfabakassa með fullnægjandi hætti.

Samkvæmt öllu framangreindu telur úrskurðarnefndin ljóst að ÍSP fór eftir þeim lögum og reglugerðum sem um dreifingu almennra bréfasendinga gilda, við dreifingu á bréfasendingum kæranda.

3.3. Um póstfangagrunn

Samkvæmt 2. mgr. 1. gr. sbr. 1. mgr. 3. gr. laga um persónuvernd og meðferð persónuupplýsinga, nr. 77/2000, annast Persónuvernd eftirlit með vinnslu persónuupplýsinga. Úrskurðarnefnd fjarskipta- og póstmála úrskurðar því ekki um hvort ÍSP starfræki póstfangagrunn í samræmi við lög, nr. 77/2000, þar sem það heyrir ekki undir lögbindið hlutverk nefndarinnar.

3.4. Skaðabætur og krafa um endurgreiðslu

Kærandi hefur haft uppi kröfu um endurgreiðslu póstburðargjalda vegna þeirra bréfa sem voru endursend, sbr. 37. gr. laga um póstpjónustu. Að mati úrskurðarnefndar er ljóst að endursending bréfa leiðir ekki ein og sér til réttar til endurgreiðslu póstburðargjalda, enda er endursending í raun hluti af þeirri þjónustu sem ÍSP veitir. Líkt og rakið hefur verið að framan hefur ÍSP heimild og er jafnframt skylt í vissum tilvikum að endursenda bréf til sendanda. Í því felst ákveðið hagræði fyrir sendanda bréfanna, sem þannig fær upplýsingar um að bréfið hefur ekki verið mótttekið af viðtakanda þess, auk þess sem hann hefur tækifæri til þess að afla frekari upplýsinga um heimilisfang viðtakanda og getur eftir atvikum sent bréfið að nýju. Í ljósi framangreinds og niðurstöðu úrskurðarnefndar um útburð bréfasendinga kæranda af hálfu ÍSP, telur úrskurðarnefndin ekki tilefni til þess að fallast á kröfu kæranda um endurgreiðslu póstburðargjalda.

Kærandi gerir einnig kröfu um greiðslu skaðabóta úr hendi ÍSP vegna útburðar á bréfasendingum sínum. Í því sambandi er áréttað að kærandi valdi að senda bréfasendingar sínar með almennum pósti, en ekki var notast við ábyrgðarpóst. Þá er tekið fram að samkvæmt 39. gr. laga um póstpjónustu ber póstrekanda ekki að greiða skaðabætur fyrir almennar sendingar sem glatast, hvort sem það er að öllu leyti eða einhverju leyti. Að því er varðar skaðabótakröfu kæranda, telur úrskurðarnefndin að í ljósi framangreinds og niðurstöðu nefndarinnar um útburð bréfasendinga kæranda, ekki vera tilefni til þess að fallast á slíka kröfu.

Með vísan til framangreinds er ákvörðun PFS um að hafna kröfu kæranda um endurgreiðslu og / eða skaðabætur samkvæmt lögum um póstpjónustu, nr. 19/2002, staðfest.

4.

Í ljósi alls framangreinds er hin kærða ákvörðun staðfest.

Vilji aðili ekki una úrskurði nefndarinnar getur hann borið úrskurðinn undir dómstóla, en slíkt mál skal höfða innan sex mánaða frá því að viðkomandi fékk vitneskju um úrskurð nefndarinnar, sbr. 3. mgr. 13. gr. laga um Póst- og fjarskiptastofnun, nr. 69/2003.

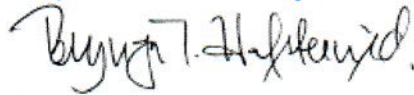
V. Úrskurðarorð

Ákvörðun PFS nr. 18/2016, frá 17. nóvember 2016, um framkvæmd útburðar Íslandspóstis ohf. á póstsendingum vegna atkvæðagreiðslu um kjarasamning ASÍ og SA, er staðfest.

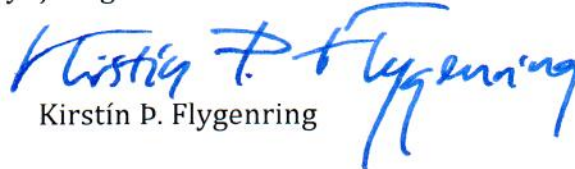
Málskostnaður að fjárhæð 1.595.000 kr. greiðist úr ríkissjóði.

Reykjavík, 30. mars 2017

Þórður Bogason formaður

Brynja Ingunn Hafsteinsdóttir

Kirstín Þ. Flygenring